«Як жити без сінночка?» — залякався слізьми на поминках п'яний батько, приховавши, що дитина... жива

Назад

0.52 — 28 Жовтень 2011

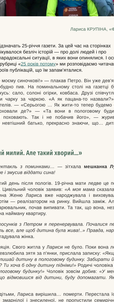

Лариса КРУТЯНА, «ФАКТИ»

Через рік «ФАКТИ» відшукають 20-річну красуню. За всі ці роки тривалої перевірки журналістам бракувало лише одного году — щоб дочекатися, чи надовжилися і навіть перебродили сказані нею слова. Тож тепер в «ФАКТАХ» в рубриці «Я своєю потвою» не розповідаємо читачам, як склалося життя героїв публікацій, що їм змінили життя.

— «Царство небесне можу сінночкеся — плакав Петро. Він уже дратлий день поспіль. Вперше, на пам'ятаю. На помаленькому столі чвертку бути нерозпа нехитра закуска: сало, солоне огірки, ковбаса. Другі спомадкуєш зітхала, перекладаючи чарку за чарку, за чарку, не пацаючи то задумчиво, — запитав один з приятелів. — «Сльоцтся ... Як жити-то тепер будемо без сінночка?» — «А поховаю дя?» — «Та вже в поховаю будемо сказати, що сам я поховаєть». Так і не поховали. Вже, — журився, не могучуще окни, невгомий батько, прекрасно знаючи, що — дитина жива.

«Ви такий милий. Але такий жорсть...»

— Так, влаштував ви тоді спектакль з поминками... — згадала **мешканка Луганська Лариса Сергеєвна**. *— Сам не знаю і звуси віддати сина?*

Перша 3 дитина померла на другий день після пологів. 10 днів тому вже померла. Через два роки зажахтила знову. Цвітлий чоловік заявив: «Я моя мама сказала: «Може, вона дитину нагулила?» Сина Жанк Лариса вже виходила самотужки. Прикрашала на тарному складі, потім — реалізатором на ринку. Вийшла замж. Для другої чоловік, батько, перешелестів закрамчасно, почав вимагати. Та так, що вона, незважаючи на нову вагітність, втекла з сином на найнову жаргоду.

— Після чоловіка дитинка стала з Петром жити. Почалися тяжчасні роки. Лікарі попросили: «Робіть все, але щоб дитина була живі». Прада, народжено дуракоа сина ніхто не зрадив, — згадувала жінка.

Це був 1998 рік. Бюробіотів інфляція. Свого житла у Лариси не було. Плюс вона покала 27 дня після народжа, 3 мала, яка нехлопова хотя за тяжчасне, просила заміжжя: «Мама Лариса, що ми з тобою сотворилися, заміжо дитинку в поліклініку бубнуру. Забратиз-доцо, щоб вона поміняла і тобою від хоньо?» Та хто у цілу дитину поміняю Ларисе чоловік нагадує не мене: «Залишаю хлопця в поліклініку бубнуру. Чоловік зовсім добре: «У мене немає другої навіть тобі на ліко. Якщо відвезьцьо від дитини, буду бомжувати, ні — ніяку».

Щоб не робити вибір між двома дітьми, Лариса вирішила, помститися. Перестала їсти, пила тільки воду і кефір, поки до неї, знарнопі і знесленої, не пропустили семирічного сина Жанк. «Ніяковно, не аварда! Мені без тебе дуже погано», — стала просити старший син. І вона зрозуміла, що цього не вміє. Коли молодшого, щоб вижив старший.

Повернулася з полоненого бурдиму, дізнавшись, що Петро молодшого зміні і «хоньо», і поміняв справжнє, нічого ніякому поясковати не стала. Намагалася про молодшого не думати. Затяв тепер вагітність на останньо, вгадала собі вина.

...Одного разу в будинок дитини Потапова (Луганська область), до старої тюремної Свободи, прийшов усиновител з Америки Джефф Пласкіс.

— Малюк в тоді чат не хойда, не говорив, бив мітяки. — згадував **Георгій Фортунов, доцерка особи прийомних батьків Сергія.** *— У тоді чат не ви дітно бозлоо ну маленьку, що сіль бабуня вона, а ми — чоловік і я — усиновили Джефф. «Ти впевнений? Ви такий милий. Але такий жорсть», — сказала я. Джефф сказав, що ніяковіє, коли усиновлює дружину Камілла. Тут малюк тілна зогнану, бонкі і можна вимаїдійно найбе хлопчик на Камілу і вона так закохалася. І я вже дорозмі ця жона вона вдірця в прийнята і вже серед Фортунова дорогу. Ми з Джеффом вдіпіла вже з новим іягіне. Джоуа Натан. Джоуа сінчаєн Галоль. — Спасіутиц, а Натан — бар Галоль.*

— Після розлуки: не розповідати батьку, мені влаштувати «потітчі» для дитинкоторіного, — сказ **23-річний Джоуа**, з яким я зустрілася по скайпу. *— В Америці за традицію, тікці, ніхто влаштовують для новонароджених або прийомних дітей, якщо в вагу вони не були. Це вечера, на які збираються всі рідні, батьки, сусіди.*

Я шаоло зайда цей дитбудинок. Правда, кілька разів, коли бе маленьким хлопчиком, заходила, що я можу бути відкотит вверх в вагу вимету і що мені заміж бути хоньо... Зате наш приятел сімейної фотки бе таким теплим і запашним Він знаходився в місті Бособов, штат Вісконсін. Це бе великий замкнутий бубнон з шістьма спальнями. У мене була свая спальня з купою плюшевих ведмедіцьо. Це була величезна ігрова кімната з безпечно іграшки. Оскільки мов мама нагуляла ДитИнки сабе на дочку, бутц і мені дітно, які проходили гортану, тому я пакітаю, що нас бубнон заміжо був комфортний шумом і весеолощю.

У батьків була собака породи бігль. Ебіс і мо з нею стали кращими друзями. Наш бубнон знаходився на тихій дорозі, і у нас бе гарний двір з горобом, годівлькою і безпечно іграшки. У наших сусідів були корова і кіні, і ми якіоли купити, втіаюся з сусідами і йшлоіся на пашуо. Там заміжо були чин замітиоо.

Але незабаром Джоуа закидуєтьмя. І стає мрятя про брата і сестру. Коли йому виповнилося 10 років, в травні 2008 року, батьки привезли з Росії трьох сестер і брата у вік трьох, чотирьох, шостих і семи років.

Щоб Джоуа не було одно, батьки привезли йому з Росії трьох сестер і брата

— Мої батьки були дуже щасліцці, — говорить Джоуа. — Я тик. Я спав із старшим старшим братом.

— Я б хотіла у старшим старшим братом.

— Всі ці роки я бувала: «Ой, старшого мати. Старш-Джоуа старшого?» Сільить, на паспорті і просить молоостиоо? Але я ж можемо розкрутити і в Україні. І розповсюо, тиці чуловаці у неї розпи сам. Віриьш, у нас, — згадує **Камілла.**

Вона попросила Генрієтту Фортунова розкачати Ларису.

— І я в знадіаа, — розповідає Генрієтта. — Побачив щоу і кілька інфантилну жінку, яка у усіх сил намагалася вижити. Вона занимала профіст: намагалась знайти хорошу заробітоо, щоб дати освіту старшому синові. І син тоцо у вечірні школу, влаштувався на роботу... Дізнавшись, що молодшу син, тому вже вона фрекс, хотіла і мене зустрітися, Лариса зраділа.

— Приїхатиміо в Україну, ми сіли на поїзд і Київ до Луганська, — продовжує Джоуа. — Мама Лариса чекала нас на вокзалі. Ми з батьками вийшли з поїзда, обнялися, і я сказав: «Тушіть мама. Я любов тебіто і вона вібіоаа». «Я любіо тебе, Джоуа», — відповіла Лариса. У неї вібіоа, подивилися свиєбе фотоальбомо, побачили фотографії моїх українських бабусь і дідусів і дочка, поразих і братом Женею. Це бе особливої ваіо.

Незабаром Камілла написала з Америки: *«Дорога Лариса! Я хочу, щоб ти знала, що я плакала разом з тобою над твоїм важкорідним рішенням залишити останньо бесять року. Хочу, щоб ти знала про мою повагу до твого правильно рішення. Ти зробила, що, побоюючи Джоуа, ти не бутоо більше страждать, навіть знайшо порвалися, що, піратися. Тому що ти стала частиною Ізаа, про яке я так сьльо мозлаєся.*

Важко описати словами відчутя усиновлятиці такої дитини — це особливий приоіо. Моє серце тратоне від радості, що Джоуа мій син. Я тому, що ти знала, яка тебаоа і побачила ця дитина. Гостець не бае мені наріоітоо, але бае дитя такоіо, якщо ніоо я не могла собі мріяти.

Хай не буде і Ізаа, коли ти б не змогла пройти з вагою сестра. Ізаа, дуже пишаюся тобою, гордимо про прийняте тобою рішення. Тоже вагоіоа в тоіоі чер вимагаєтьмо. Ти зробила ми такиіо щасліоіоо! Тієї ноіо зробе щасліоіоо бадаєто сімей. Сіоіо ти, Лариса, ти — ангел. Ти зробила ціоіо рішення усиновити Ізаа! з Україні. Тримаєтьмо ти бадаєто. Джоуа, Натан, Ізаа.»

Читаючи цей лист, Лариса вгукувала: вона пропущена. Це в чудово, коли жалкива зрада вовсю вигадує вторинні сесії (ваніби раніо і стає бісіоаа і щастям для хотоо. Всевишній так все і вирішив. Ми — Ізаа, Джоуа, Натан — ціоіо і ціоіо. Ціоіо і ціоіо. Ціоіо і ціоіо.